

[Rager.]

ærede tidligere Talere formentlig vil blive fremsat af den højtærede Udenrigsminister, og jeg kan indskrænke mig til at anbefale, at begge de to forelagte Rigsdagsbeslutninger vedtages.

Jeg vil gerne sige, at vor Tilslutning til Oslo-Gruppen og vor Tiltrædelse af de Konventioner, der knyttes til denne — ja, dem maa vi jo egentlig se som manifesterende et Ønske fra den danske Stats Side om rent principielt at fremskaffe de friest mulige Handelsforhold.

Man maa jo indrømme, at store Positiviteter desværre ikke er opnaaet gennem Aarene, og hvorledes det vil komme til at ligge i den kommende Tid, er jo ikke let at sige. Men det forekommer mig, at alle internationale Forbindelser af denne Art bør plejes og bevares, og det er ud fra disse Forudsætninger og ud fra samme Anskuelse, som det ærede Medlem Hr. Himmelstrup gav Udtryk for — i Modsætning til, hvad der var det ærede Medlem Hr. Drachmanns Opfattelse —, at vi ikke kan risikere Ulemper, at jeg mener, vi bør vedtage Forslagene om Konventionerne, saaledes som de her foreligger.

Oluf Pedersen: Den Konvention, der her er Tale om, er jo for saa vidt kun en Bremse, der skulde virke imod Farten nedad. Det vilde have været rart, om den havde været brugt noget mere, og det vilde have været endnu bedre, om man ud fra selve den Tankegang, der er Baggrunden for Konventionen, var naaet til den øgede Samhandel, som man jo fra alle Sider erken- der vilde være en Fordel. Vi kan ikke komme bort fra, at man har svigtet, har svigtet ikke alene fra de andre Staters Side, hvad vi jo for saa vidt ikke direkte har med at gøre, men ogsaa fra Danmarks Side ved at gennemføre en Række Bestemmelser, der er i Strid med den Aand, der har været Grundlaget for Arrangementet. Yderligere har vi opretholdt Valutacentralen, som er i Modstrid med Kravet om øget Samhandel.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann var inde paa, at man skulde se at faa en Ordning med noget mere Told, saadan at der kunde blive noget at sælge. Efter de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Drachmann fremsatte, ser man med Interesse paa selve Forslaget, der viser, at man ikke har solgt Løgtolden, men har beholdt den. Man har kun forpligtet sig til, at den ikke maa komme højere op end til 50 Øre pr. kg. Hvis man nu skulde have opfyldt de varme Ønsker, som det ærede Medlem Hr. Drach-

mann er besjælet af, saa skulde man aabenbart have solgt Løgtolden. Det maa da være Meningen med det; ellers er der jo ikke Skygge af Begrundelse for det ærede Medlem Hr. Drachmanns Udtalelser. Det er imidlertid ganske givet, at hvis vi ikke havde haft den Løgtold, saa var der endnu mere at sælge, endnu mere at byde paa; det, at vi har denne Løgtold, gør, at vi har saa lidt at byde paa. Det ærede Medlem Hr. Drachmanns Udtalelser viser altsaa paa en for saa vidt maaske ikke overraskende Maade, hvilken Begrundelse der er for det Standpunkt, det ærede Medlem har indtaget. Men lad os da, sammen med det ærede Medlem Hr. Drachmann, opfordre Regeringen til at sørge for at faa denne Løgtold solgt, til at skabe Mulighed for, at vi til Gengæld kan afsætte nogle flere danske Landbrugsprodukter i Holland. Det er jo nemlig saadan, at vi har denne Mulighed, hvis vi vil sælge Løgtolden.

Vi fra vor Side kan ikke se nogen Grund til at gaa imod selve Arrangementet, men vi mener, at det bør tages alvorligt, at det er noget, som skal omsættes i Praksis. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Udenrigsminister vil give Tilslutning til, at det er Meningen, det skal tages alvorligt; vi ønsker imidlertid at dette ikke alene skal finde Udtryk i Ord, men ogsaa i Handling.

Udenrigsministeren (P. Munch): Jeg kan takke de Ordførere, der har givet Tilslutning enten til det ene eller til begge de foreliggende Forslag.

Det er under Drøftelsen her i Dag blevet understreget, at selve Oslo-Konventionen traadte i Virksomhed paa et Tidspunkt, da hele Udviklingen gik imod de Bestræbelser, for hvilke den er Udtryk. Derom kan ingen Tvivl være. Og at dette har maattet præge Begivenhederne og formindske dens Betydning i praktisk Henseende i den mellemliggende Tid, er paa Forhaand klart. Just ved den Tid, da Oslo-Konventionen traadte i Kraft, satte en almen Afspærringspolitik ind i de fleste af Verdens Lande, og denne Afspærringspolitik, som Stormagterne gik i Spidsen med, havde sine Følger for de forskellige mindre Stater, ogsaa for de Stater, som hørte til denne Gruppe. Dette har ikke forhindret, at man fra disse Staters Side har opretholdt de almindelige Synspunkter, de netop gennem Tiderne har gjort sig til Talsmænd for, men hver af dem har maattet indrette sig efter de ved Stormagternes Foranstaltninger skabte Forhold og har gjort det paa meget forskellig Maade. Vi har benyttet Valutasystemet, andre Stater har